

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Slavomíra Nováka a soudkyň JUDr. Hany Pipkové a JUDr. Marcely Rouskové v právní věci žalobce: **J. H. L.**, nar. xxx, bytem XXX, zastoupen JUDr. Jaroslavem Novákem, Ph.D., advokátem se sídlem Trojanova 12/2022, Praha 2, proti žalovanému: **Finanční ředitelství pro hlavní město Prahu**, Štěpánská 28, Praha 1, o žalobě proti rozhodnutím žalovaného č.j. 5774/08-1100-102079 ze dne 17. 6. 2008 a č.j. 5775/08-1100-102079 ze dne 17. 6. 2008,

t a k t o :

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í

Žalobce se podanou žalobou domáhal zrušení dvou rozhodnutí žalovaného Finančního ředitelství pro hlavní město Prahu, kterými byla zamítnuta jeho odvolání proti platebním výměrům na daň z příjmů fyzických osob vydaným dne 2. 7. 2007 Finančním úřadem pro Prahu 2 za rok 2001 č. 1070000723, resp. za rok 2002 č. 1070000724. V odůvodnění napadených rozhodnutí žalovaný uvedl, že daňová řízení byla zahájena na základě zjištění, že žalobce vložil v roce 2001 na osobní účty vedené u Komerční banky a.s. finanční prostředky ve výši 13 770 000,- Kč a 284 450,- USD, resp. v roce 2002 ve výši 17 726 000,- Kč a 536 100,- USD. Vzhledem k těmto skutečnostem měl správce daně pochybnosti o správnosti a úplnosti údajů o výši příjmů žalobce uvedených v daňových přiznáních za rok 2001 a 2002. Na výzvu správce daně žalobce poskytl vysvětlení do protokolů a dále předložil plnou moc ze dne 9. 12. 2001 pana W. X., čestné prohlášení ze dne 25. 11. 2006 pana L. J. M., potvrzení ze dne 29. 11. 2006 pana W. X. a písemné vysvětlení k uloženým penězům na účtu č. 192274300237. Podle sdělení žalobce patřily tyto finanční prostředky panu W. X. V rámci odvolacího řízení navrhl žalobce vyslechnout jako svědky pana G. F. a pana S. H. a předložil čestné prohlášení pana S. H. Žalobce v průběhu daňového řízení neprokázal, že by od třetí osoby převzal peněžní prostředky a že by je vložil na předmětné bankovní účty. Správce daně tak musel vycházet ze skutečnosti, že se jedná o příjmy dosažené ve zdaňovacím období roku 2001, resp. 2002, a jelikož žalobce nesplnil svou zákonnou povinnost, stanovil správce daně daň podle pomůcek. Odvolací orgán pak v odvolacím řízení platební výměry změnil, když zohlednil finanční transakce spočívající v převodu peněžních prostředků mezi jednotlivými bankovními účty.

Proti těmto rozhodnutím směřovala žaloba, v níž žalobce uvedl, že nikdy nedisponoval majetkem, který by odpovídal příjmům tak, jak by vyplývalo z napadených rozhodnutí. Žalobce sloužil jako tzv. bílý kůň k tomu, že jeho bankovní účty používaly ke svým operacím další osoby. Není mu zřejmý trestně –právní rozměr daňového sporu. Na výzvu správce daně se snažil prokázat své skutečné majetkové poměry. V Komerční bance založil několik účtů podle pokynu třetí osoby a peníze z nich pak zasílal na účty v Čínské lidové republice, aniž by z nich měl prospěch. Svá daňová přiznání chybně vyplnil a vyplněné částky pak nebyl schopen doložit. Dále žalobce namítl prekluzi práva vyměřit daň, oprávněnost použití pomůcek a přiměřenost použití pomůcek.

Žalovaný ve vyjádření k žalobě odmítl všechny žalobní námitky.

Při jednání dne 14. února 2012 setrvali účastníci na svých skutkových i právních stanoviscích. Zástupce žalobce navrhl, aby soud napadená rozhodnutí zrušil a věci vrátil žalovanému k dalším řízením. Zástupyně žalovaného navrhla zamítnutí žaloby.

Městský soud v Praze přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, v rozsahu uplatněných žalobních námitek, a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

Soud především odmítl námitku prekluze práva vyměřit daň. V projednávané věci šlo o daňovou povinnost žalobce za rok 2001, resp. 2002. Správce daně vydal dne 27. 11. 2003 výzvy k podání daňových přiznání za obě zdaňovací období.

Podle ust. § 47 odst. 1 zákona č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků, ve znění pozdějších předpisů, pokud tento nebo zvláštní zákon nestanoví jinak, nelze daň vyměřit ani doměřit, či přiznat nárok na daňový odpočet po uplynutí tří let od konce zdaňovacího období, v němž vznikla daňová povinnost, nebo do tří let od vzniku daňové povinnosti u těch daní, které nemají zdaňovací období.

Podle ust. § 47 odst. 2 cit. zákona byl-li před uplynutím této lhůty učiněn úkon směřující k vyměření daně nebo jejímu dodatečnému stanovení, běží tříletá lhůta znovu od konce roku, v němž byl daňový subjekt o tomto úkonu zpraven. Vyměřit a doměřit daň však lze nejpozději do deseti let od konce zdaňovacího období, v němž vznikla povinnost podat daňové přiznání nebo hlášení, nebo v němž vznikla daňová povinnost, aniž by zde byla současně povinnost daňové přiznání nebo hlášení podat.

Jak je zřejmé, úkony směřující k vyměření daně – tj. výzvy správce daně k podání daňového přiznání – byly učiněny v roce 2003, tedy v době, kdy lhůta k vyměření daně za zdaňovací období let 2001 a 2002 stále běžela. Další úkony pak byly provedeny v letech 2004 a 2005, takže nemohlo dojít k prekluzi této lhůty. Na věc nedopadá ani právní závěr Ústavního soudu, vyjádřený v nálezu sp. zn. I. ÚS 1611/07 ze dne 2. 12. 2008, a to pro podstatný rozdíl ve skutkových okolnostech: v projednávaných věcech byly první úkony správce daně učiněny na samém počátku běhu prekluzivní lhůty (nikoliv na jejím konci), tedy v době, kdy lhůta byla prokazatelně otevřená.

Žalobce v žalobě dále uvedl, že žalobce nikdy, a to ani v Čínské lidové republice, ani v České republice, nedisponoval majetkem, který by odpovídal příjmům tak, jak by mohlo vyplývat z napadených rozhodnutí. Jeho majetkové poměry bylo možno zjistit z veřejných i neveřejných zdrojů a dalšími důkazními prostředky. Pokud správce daně vyměřil daň podle pomůcek, nemohl nevzít v úvahu objektivní stav majetku žalobce a jeho majetkové a rodinné poměry. Žalobce sloužil jako tzv. bílý kůň k tomu, že další osoby používaly jeho bankovní účty ke svým operacím. Takové právní úkony jsou neplatné a k této neplatnosti je povinen správně daně přihlídnout z úřední povinnosti. Z dokumentů, které žalobce předal, byla tato skutečnost zjevná. Je paradoxní, že tyto úkony žalovaný jako orgán veřejné moci akceptuje a legalizuje a činí z nich závěry.

V téže souvislosti žalobce uvedl, že když byl vyzván, aby prokázal pravdivost a úplnost svého daňového přiznání, snažil se prokázat své skutečné majetkové poměry. Proto dokládal důkazy prokazující, že peníze, které procházely účty na jeho jméno, nejsou jeho penězi. Žalobce založil několik účtů v Komerční bance, a.s., a to na základě pokynů pana W. X. H., což správci daně také doložil. Podle jeho instrukcí měl pak peníze, které obdržel, posílat na stanovené účty v ČLR, aniž by sám byl příjemcem či beneficentem příjmů z těchto peněz. Tyto skutečnosti žalobce doložil například písemným sdělením pana S. H. s notářsky ověřeným podpisem.

Tyto námitky soud neakceptoval. Skutečnost, že ve veřejných evidencích či v jiných podobných důkazních prostředcích není nijak evidován žádný majetek žalobce, nesouvisí s podstatou projednávané věci. Ta spočívá v tom, že žalobce vložil na účty vedené u Komerční banky, a.s. konkrétní částky v české i v cizozemské měně, které neuvedl v daňových přiznáních k dani z příjmů fyzických osob a na výzvu správce daně neprokázal, že by se jednalo o peníze, které již byly zdaněny nebo že byly od daně

osvobozeny. To je meritum věci a je zcela nerozhodné, zda žalobce je nebo není vlastníkem nemovitosti v České republice, nebo provozovatelem motorového vozidla nebo to, jaký je jeho rodinný život. Pokud pak žalobce tvrdil, že se nejednalo o jeho příjmy, ale že šlo o peníze třetích osob, které pouze využily žalobcových bankovních účtů ke svým účelům, soud musí konstatovat, že žalobce se toto tvrzení nepodařilo prokázat. Navrhl sice výslech svědků, ale tyto osoby byly pro orgány daňové správy nedosažitelné z důvodu svého pobytu mimo území České republiky. Pokud pak předložil jejich čestná prohlášení, nezbylo než konstatovat, že ta nemají povahu důkazního prostředku a nelze jimi provést důkaz. Pro úplnost lze navíc uvést, že skutečnosti v nich tvrzené jsou věcně nesprávné – například tvrzení o tom, že žalobcových účtů využívaly třetí osoby proto, že si jako cizinci, resp. držitelé úředního či služebního pasu Čínské lidové republiky nemohly založit účet vlastní. Žalobce tedy nepředložil žádné důkazy prokazující, že od konkrétních osob převzal peníze, v jaké měně a v jaké výši a zda a kdy je vložil na své bankovní účty. Pokud pak jde o námitku o neplatnosti úkonů oněch třetích osob, ta se nijak nedotýká samotných vkladů na bankovní účty – i kdyby je tedy realizovaly třetí osoby, a nikoliv sám žalobce, nezpůsobovalo by to jejich neplatnost a správce daně by neměl žádný důvod nebrat je v potaz. Tvrzení žalobce, že byl jen tzv. bílým koněm, je pouze jeho tvrzením, jež nijak nedokázal.

Dále žalobce namítl, že žalovaný podle svého vyjádření daňové řízení zahájil na základě podnětu Policie ČR, který mu byl sdělen prostřednictvím Ministerstva financí. Žalobce ale nebyl nikdy obviněn, natož odsouzen, je bezúhonnou osobou pobývajícím v České republice legálně. Není mu proto zjevný trestněprávní rozměr daňového sporu. Podle jeho názoru žalovaný tuto skutečnost uvádí jen proto, aby i soud ovlivnil v názoru na žalobce.

Tato námitka je rovněž zcela nedůvodná. Předmětné daňové záležitosti žádný trestně-právní rozměr nemají a soud je hodnotil výlučně z hlediska právních předpisů upravujících daně z příjmů fyzických osob a daňové řízení.

Žalobce rovněž namítl, že při vyplňování daňových přiznání jako osoba neznalá postupů podle českého právního řádu je chybně vyplnil, a chybně vyplněné částky proto nebyl schopen doložit. V době, kdy začalo vytýkácí řízení, již nemohl částky opravit. Že je možno odečíst paušálně náklady, mu poradili další čínští občané. Protože žalobce nebyl a není majetný, neužíval služeb daňového poradce.

Ani tuto námitku soud neakceptoval s tím, že daňový subjekt nese odpovědnost za to, aby v daňovém přiznání řádně deklaroval všechny skutečnosti, podstatné pro řádné vyměření daně, tedy i ty, které mohou jeho daňovou povinnost snížit. Pokud žalobce neuplatnil včas výdaje (náklady) vynaložené na dosažení, zajištění a udržení zdanitelných příjmů, jde tato skutečnost k jeho tíži.

Dále žalobce v žalobě namítl, že při vynaložení odborného úsilí, zejména co do výslechu svědků pobývajících v Číně za pomoci dožádání čínských orgánů bylo možno prokázat žalobcova tvrzení; navíc u těch svědků, jejichž výslech byl možný díky jejich pobytu na území ČR, žalovaný takový výslech vyloučil.

Pokud jde o výslech svědků, žalovaný v odůvodnění napadených rozhodnutí vyložil, že výslech pana G. F. nebylo možno provést z důvodu neodkladné cesty této

osoby do Číny. Výslech pana S. H. nebyl proveden proto, že by jím nebyly zjištěny jiné skutečnosti, než ty, které uvedl v čestném prohlášení – tedy že tvrdil, že žalobce byl požádán panem W. X., aby pro něj prováděl dealové operace. Žalobce však nijak neprokázal, že by jakékoliv finanční operace pro pana W. X. prováděl, když nedoložil žádné doklady o tom, jaké instrukce ohledně takových operací dostal. Případné svědectví pana S. H. by tedy bylo bezvýznamné.

Konečně žalobce uvedl, že se v průběhu dokazování pokoušel prokázat, že jeho majetkové poměry neodpovídají tvrzenému příjmu. Prokazoval, že peníze, o které jde, nejsou jeho penězi, ale že patří třetím osobám. Správce daně si v rámci aplikace pomůcek neobstaral žádné důkazy či pomůcky, pomocí kterých by stanovil přiměřenost doměřené daně skutečným majetkovým poměrům žalobce, ačkoliv k tomu měl veškeré právní nástroje.

Ani tuto námitku neshledal soud důvodnou. Jak již uvedl výše, správce daně měl posuzovat pouze to, zda peníze, vložené na žalobcem vedené účty, byly zdaněny anebo zda dani nepodléhaly. Majetkové poměry žalobce nejsou rozhodné z tohoto hlediska významné. Správce daně ani žalovaný nebyl povinen zkoumat, zda doměřené daně jsou přiměřené skutečným majetkovým poměrům žalobce, neboť pro vyměření daně to nebylo podstatné. Nadto je z rozhodnutí odvolacího správního orgánu zřejmé, že v odvolacím řízení bylo přihlédnuto ke těm skutečnostem, které svědčily v žalobcům prospěch, a oba platební výměry byly žalovaným změněny.

Městský soud v Praze dospěl po přezkoumání věci k závěru, že žaloba nebyla podána důvodně, a proto ji podle ust. § 78 odst. 7 soudního řádu správního zamítl tak, jak je ve výroku tohoto rozsudku uvedeno.

Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn ust. § 60 odst. 1 soudního řádu správního, když žalobce ve věci úspěch neměl a žalovanému žádné náklady řízení nevznikly.

P o u č e n í:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 14. února 2012

JUDr. Slavomír Novák
předseda senátu